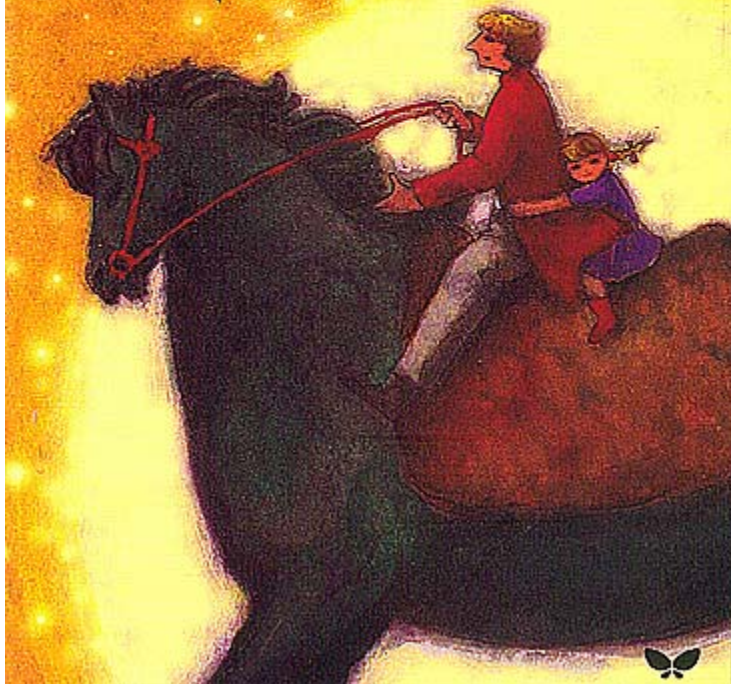

ชาวนิรันดร์

วรรณกรรมเยาวชนรางวัลเกียรติยศนับสิบรางวัล

นาตาลี แบ็บบิตต์ / เขียน

สุริยฉัตร ชัยมงคล / แปล

วรรณกรรมเยาวชนเรื่องเยี่ยม
ในรอบ 3 ทศวรรษ
ได้รับรางวัลต่างๆมากกว่า 10 รางวัลทั่วโลก

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด
ณ อาคารหมายเลขห้า 5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110
Fax. (662) 261-3863, Email : bflybook@hotmail.com

TUCK EVERLASTING

by

Natalie Babbitt

ชั่วนิรันดร์

เขียนโดย
นาตาลี แบ็บบิตต์
แปลโดย
สุริยฉัตร ชัยมงคล

บรรณาธิการต้นฉบับแปล
สุวรรณา เกียรติเกรียงไกรเพ็ชร

TUCK EVERLASTING by Natalie Babbitt
Copyright © 1975 by Natalie Babbitt

ชั่วนิรันดร์ : Tuck Everlasting
Thai language translation rights arranged with
Farrar, Straus & Giroux, Inc. New York
through Tuttle-Mori Big Apple Agency (Thailand) Co., Ltd.

Thai edition copyright © Butterfly Publishing Limited 1996
Illustration copyright © Butterfly Publishing Limited 2001
All rights reserved
Thai edition first published 1996 by Butterfly Book House,
an imprint of Butterfly Publishing Limited
Number Five Building
5/4 Sukhumvit 24 Road, Bangkok 10110 Thailand
Fax (662) 261-3863 Email : <bflybook@hotmail.com>

หนังสือนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติโดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด
การแปลและพิมพ์เป็นภาษาไทย ได้รับลิขสิทธิ์จากผู้เขียน
โดย บริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด
ผ่านบริษัทฟาร์ราร์ สเตราส์ แอนด์ จีร์อูซ สหรัฐอเมริกา
และบริษัทเทอทีล-มอริ บิ๊กแอปเปิ้ล เอเจนซี (ประเทศไทย) จำกัด
ลิขสิทธิ์ภาษาไทยเป็นของบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด

บรรณาธิการอำนวยการ : ผกาวัต อุตตโมทย์
บรรณาธิการอาวุโส : ประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา, ระวี ภาวิไล
คณะบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ผุสดี นาวาวิจิต, เพ็ญศรี ทองใหญ่ ณ อยุธยา,
บุหลง ศรีกนก, สนสร้อย เทวานิมิต, นุชา สิงหวิริยะ, สุรปรีย์ ปิยสาระ,
พิชชา ถาวรรัตน์, บุรพัทธ เทวานิมิต, มกฏ อรรถดี
บรรณาธิการฝ่ายศิลป์ : อภิชัย วิจิตรปิยกุล
ฝ่ายศิลป์ : วิกรัย จาระนัย, เฉลิมชาติ เจริญศิยง

ISBN 974-14-0197-3

ชั้วนิรันดร์

เขียนโดย นาดาลี แบ็บบิตต์

แปลโดย สุริยฉัตร ชัยมงคล

พิมพ์ครั้งที่สอง สิงหาคม พ.ศ. 2544

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน พ.ศ. 2539

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด

ณ อาคารหมายเลขห้า

5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 261-6330, 663-4660, 258-8625 โทรสาร 261-3863

จัดจำหน่ายโดย บริษัทดวงกมลสมัย จำกัด

90/21-25 ถนนราชปรารภ มุมมັกกะสัน

หน้าโรงภาพยนตร์ไอเอ. ญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 245-5586, 247-1030 โทรสาร 247-1033

ออกแบบปกโดย อภิชัย วิจิตรปิยกุล

รูปประกอบโดย เฉลิมชาติ เจริญดียิ่ง

เรียงพิมพ์โดย บุรีรัตน์ คลีษาย

จัดรูปเล่มโดย วิกรัย จาระนัย, จุมพฏ วิญญานภ

ตรวจทานโดย ผกาวดี อุดตโมทย์, นุชา สิงหวิริยะ,

วรารณณ์ รุจิเพ็ชร, สนสร้อย เทวานิมิต

เพลทสีและขาวดำโดย เจ.ฟิล์มโปรเซส

พิมพ์ที่ สยามบรรณการพิมพ์ กรุงเทพฯ พ.ศ. 2544

ราคา 149 บาท

ความนำสำนักพิมพ์

ขณะที่ใครต่อใครพยายามหาวิธี 'ยืดอายุ' ให้ยาวนานออกไปหลาย ๆ ปี อยากมีอายุยืนเพื่อจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ให้นานเท่านั้น แต่นาตาลี แบบิวิตต์ ผู้เขียนเรื่องนี้กลับคิดสวนทางกัน ความคิดของเธออยู่บนพื้นฐานของคำถามที่ว่า

‘หากคนกลุ่มหนึ่งค้นพบวิธีทำให้ชีวิตเป็นอมตะ มีชีวิตนิรันดร์ โดยยังคงเรื้อนร่างอย่างเดิมตลอดไปทุกประการ จะเกิดอะไรขึ้น คนเหล่านั้นจะมีความสุขหรือความทุกข์ และต้องเผชิญอะไรบ้าง’

‘ชั่วนิรันดร์’ ฉบับภาษาอังกฤษ พิมพ์เล่มครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1975 หรือเมื่อ 21 ปีมาแล้ว เป็นหนังสือติดอันดับขายดี มีนักวิจารณ์กล่าวถึงอย่างชื่นชมมากมาย ได้รับยกย่องจากสถาบันต่าง ๆ ทั้งจากการประกวดวรรณกรรมโดยตรง และการประกาศเกียรติคุณ และมีผู้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ แล้วมากกว่า 10 ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รับเลือกให้เป็นหนังสือสำหรับห้องสมุดในหลายประเทศ นอกจากนั้นยังเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับนักเรียนในหลายประเทศทั่วโลก และกำลังสร้างเป็นภาพยนตร์อีกด้วย

ความสามารถของนาตาลี แบบิวิตต์ไม่เพียงแต่ปรากฏในหนังสือเรื่อง ‘ชั่วนิรันดร์’ นี้เท่านั้น ทว่ายังมีหนังสือเล่มอื่นเรื่องอื่น ที่ได้รับรางวัลระดับนานาชาติ และเป็นที่ยกย่องกันมาก และที่น่าทึ่งก็คือ เธอยังเป็นนักเขียนรูปประกอบระดับ

ชั้นแนวหน้าทั้งในยุโรปและสหรัฐฯ ความสามารถด้านศิลปะของเธอเป็นที่ยอมรับของสถาบันการศึกษาชั้นสูง ถึงกับเชื้อเชิญให้เป็นผู้สอนวิชาการเขียนภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็กและเป็นผู้บรรยายเกี่ยวกับวรรณกรรมเยาวชนแก่นักศึกษาในสาขาวิชาอักษรศาสตร์อีกด้วย

ผู้อ่านที่ได้อ่านเรื่อง 'ซวันรินทร์' จากการแปลของนักแปลฝีมือประณีตซึ่งใช้ภาษางดงามเทียบได้กับต้นฉบับ และโดยการตรวจทานอย่างพิถีพิถะระหัดของบรรณาธิการประจำเล่มย่อมจะเห็นพ้องกับสำนักพิมพ์ผีเสื้อกระมังว่า---หนังสือแปลเล่มนี้ มิใช่หนังสือธรรมดา

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

กันยายน พ.ศ. 2539

ห้วงนิรันดร
ผลึกเวลาตกตะกอนนี้ในสวรรค์
ดอกไม้ที่ไม่มีวันโรยรา
จักอ้างว้างนานอนันต์-และรวดเร็ว

สุริยฉัตร ชัยมงคล

แต่ สุริยฉาย
ผู้สาดแสงฉายให้อบอุ่นเสมอมา

บทนำ

สัปดาห์แรกของเดือนสิงหาคม แวนคั่งอยู่ ณ จุดสุดยอดของ
 ฤดูร้อน เป็นจุดสูงสุดของช่วงปีอันยาวนาน เหมือนกระเช้าที่ค้าง
 ลอยอยู่สูงสุดยามชิงช้าสวรรค์หยุดหมุน ช่วงเวลาหลายสัปดาห์
 ที่ทยอยมาก่อนหน้านี้เป็นเพียงการไต่คืบขึ้นมาจากฤดูใบไม้ผลิ
 อันเย็นชื้น และที่จะตามมาหลังจากนี้ก็คือการลดวบลงสู่ความ-
 เย็นเยือกของฤดูใบไม้ร่วง แต่สัปดาห์แรกของสิงหาคมนั้นนิ่งงัน
 และอบอ้าว ซ้ำยังเสียบสดอย่างน่าฉงน รุ่งอรุณขาวเว้งว้าง ส่วน
 เทียงวันสีเจิดจ้า และยามตะวันรอนก็ชโลมสีเข้มจัดจนเกินการ

ยามกลางคืนฟ้าแลบบ่อยครั้ง ทว่าก็ได้แต่แปลบปลาบอยู่อย่างนั้น ไม่มีเสียงฟ้าคำรณคำรามหรือสายฝนที่จะโปรยลงมาอ่อนเพลาช่างเป็นช่วงวันเวลาประหลาดที่น่าอัศจรรย์ วันเวลาร้อนร้ายที่ผู้คนจะถูกชักนำให้กระทำการซึ่งต้องเศร้าเสียใจเมื่อภายหลัง

วันหนึ่งในช่วงเวลาดังว่าเมื่อไม่ช้าไม่นานมานี้มีเหตุการณ์อุบัติขึ้นสามอย่าง ซึ่งในเบื้องต้นดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลย

ยามอรุณรุ่ง เม ทัก ชีมีำมุ่งหน้าไปยังป่าชายหมู่บ้านทรีแคปนางไปที่นั่นเหมือนที่เคยทำมาทุก ๆ สิบปี เพื่อจะพบกับลูกชายสองคน ไมลส์ และ เจสซี

เวลาเที่ยงวินนี่ ฟอสเตอร์ผู้ที่ครอบครัวของเธอเป็นเจ้าของครอบครองป่าทรีแคป เธอหมดความอดทนและตัดสินใจจะลงคิดหนีออกจากบ้าน

ครั้นยามตะวันตกดิน ชายแปลกหน้าคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตูบ้านของครอบครัวฟอสเตอร์ เขากำลังตามหาใครคนหนึ่งอยู่ แต่ไม่ได้บอกว่าคุณนั้นคือใคร

คุณคงเห็นด้วยว่าไม่น่ามีอะไรเกี่ยวข้องกันเลย แต่สรรพสิ่งอาจจะผูกพันเข้าด้วยกัน ในวิถีทางอันแปลกประหลาด ป่าคือจุดศูนย์กลาง เหมือนกับล้อทุกล้อต้องมีดุมล้อ ชิงช้าสวรรค์ก็ดูกันเช่นเดียวกับดวงตะวันอันเป็นดุมล้อของวันวารที่หมุนเวียนไป นี่เป็นสิ่งที่กำหนดไว้มันคง และทางที่ดีก็ไม่ควรไปยุ่งกับมัน เพราะหากปราศจากสิ่งนี้เสียแล้ว ก็ไม่มีอะไรยึดเหนี่ยวกันอยู่ได้

แต่บางทีคนเราก็ประจักษ์เรื่องนี้เมื่อสายเกินไป

1

ถนนสายที่ทอดไปสู่ทรีแก็ปนั้นถูกฝูงวัวเหยียบย่ำเบิกทางมานานแล้ว ซึ่งพูดง่าย ๆ ก็คือ มันชักฝูงมากันตามสบาย เตรีดเตรีไปเป็นแนวโค้งและเหลี่ยมมุมกว้างๆ อ้อมเป็นวงแล้วชักแถวขึ้นมาเป็นขอบรอบวงอย่างน่าดู ขึ้นมาสู่ยอดเนินเล็กๆ แห่งหนึ่ง จากนั้นก็พากันเหยาะย่างลงมาอีก ผ่านไประหว่างพงโคลเวอร์ที่อุดมด้วยหนุ่มผึ้ง แล้วจึงตัดออกด้านข้างข้ามทุ่งหญ้า พอมาถึงตรงนี้ก็ชักจะแตกแถวขยายวงกว้างออกไป แล้วดูเหมือนจะหยุดพักอยู่ราวกับว่าเป็นรายการปิกนิกอันสงบสุขประสาวิ้ว ต่างยืนบดเอื้องด้วย-

ท่าที่ไต่รตรอง สุขุม ซาบซึ้งถึงความเป็นอนันต์ และแล้วก็พากันไปต่ออีก จนสุดท้ายถึงชายป่า แต่พอมาถึงเงาครีမ်ของแนวไม้กลุ่มแรก มันก็หักเหเส้นทางเสียทันใด อ้อมไปเป็นวงโค้งกว้าง ประหนึ่งจะเกิดนึกขึ้นมาได้เป็นครั้งแรกว่า กำลังจะไปไหนกัน แล้วก็อ้อมผ่านป่าไป

เมื่อถึงอีกฟากหนึ่งของป่า บรรยากาศแบบสบายๆ นี้ก็มลายไป ถนนมิได้เป็นของฝูงวัวอีกต่อไปแล้ว แต่กลับกลายเป็นสมบัติของผู้คนอย่างกะทันหัน บัดดลนั้น แสงแดดก็พลันแผดจ้า ฝุ่นตลบอบอวลชวนอึดอัด พงหญ้าเฉาๆ ริมถนนครุกรื้อและร้างโรย บ้านหลังแรกอยู่ทางซ้ายเป็นกระท่อมทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส แน่นทึบ ลักษณะเหมือนจะบอกว่า ‘อย่าได้มากล้ากราย’ แวดล้อมด้วยหญ้าที่ตัดเกรียน และปิดล้อมด้วยรั้วเหล็กสูงราวสี่ฟุตอีกชั้น ซึ่งเป็นการประกาศชัดแจ้งว่า ‘ไปข้างหน้า ที่นี่ไม่ต้อนรับ’ ดังนั้นถนนจึงทอดผ่านอย่างนอบน้อมถ่อมตน ผ่านบ้านเรือนซึ่งค่อยๆ หนาตาขึ้นและดูจะหวงห้ามน้อยลงเรื่อยๆ จนเข้าสู่หมู่บ้านในที่สุด แต่ตัวหมู่บ้านเองไม่ค่อยมีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้สัก เว้นไว้แต่ห้องซังและตะแคงแกง บ้านหลังแรกเท่านั้นแหละที่สำคัญ บ้านหลังแรก ถนน แล้วก็เป็นป่า

มีอะไรบางอย่างที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับป่าแห่งนี้ ถ้าลักษณะของบ้านหลังแรกนั้นชวนให้นึกอยากจะได้เดินผ่านไปเสียโดยไม่ข้องแะด้วย ป่าก็มีลักษณะอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ด้วยเหตุผลที่ต่างออกไป บ้านหลังนั้นดูหยิ่ง ทะนงตัว จนทำให้นึกอยากจะได้เผด็จออกมา เวลาเดินผ่านไป หรือไม่ก็อยากจะได้

ขว้างหินเข้าใส่สักก้อน-สองก้อน แต่ปามีลักษณะหลับไหลเหมือนอีกโลกหนึ่งซึ่งชวนให้คุณพุดคุยด้วยเสียงกระซิบ อย่างนี้แหละที่คงจะทำให้พวกวัวมันคิดว่า ‘ปล่อยให้มันอยู่สงบๆเถอะ เราจะไม่ไปรบกวนหรอก’

ผู้คนจะรู้สึกเกี่ยวกับป่าแห่งนี้เช่นนั้นหรือเปล่า ออกจะพุดยากสักหน่อย บางทีอาจมีบางคนที่รู้สึกเช่นนั้น แต่ส่วนใหญ่แล้ว ผู้คนสัญจรไปตามเส้นทางถนนที่อ้อมป่าก็เพราะทางมันพาไปเช่นนั้น ไม่มีหนทางที่ตัดผ่านเข้าไปในป่า อย่างไม่รู้ทิศทางสำหรับพวกชาวบ้านแล้ว อีกสาเหตุหนึ่งที่ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับป่าก็เพราะมันเป็นสมบัติของพวกฟอสเตอร์ เจ้าของกระท่อมที่มีลักษณะห้ามกล้ากรายหลังนั้น

ฉะนั้น มันจึงเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล แม้จะอยู่นอกรั้วล้อม และอาจจะผ่านเข้าไปได้ตลอดเวลาก็ตาม

เมื่อลองคิดดู การเป็นเจ้าของที่ดินก็กินว่าแปลกอยู่เป็นต้นว่า ความเป็นเจ้าของนี้จะถือว่าลึกลงไปสักเท่าใด ถ้าใครบางคนเป็นเจ้าของที่ดินสักผืนหนึ่ง เขาจะเป็นเจ้าของมันลึกลงไปถึงตรงลงไปบรรจบกับที่ดินผืนอื่นๆตรงใจกลางโลกเลยหรือเปล่า หรือความเป็นเจ้าของนี้จะอยู่แค่ผิวเปลือกบางๆ ซึ่งข้างใต้ลงไปนั้น เหล่าหนอนแมลงทั้งหลายไม่เคยยินยอมเรื่องการรุกร้าเลย อย่างไรก็ตาม ป่าซึ่งอยู่ด้านบน แน่ละว่า ขกเว้นรากของมัน ทุกตารางนิ้วนั้นอยู่ในความครอบครองของพวกฟอสเตอร์ ผู้อาศัยอยู่ในบ้านห้ามกล้ากรายหลังนั้น และหากพวกเขาจะไม่เคยออกไปที่นั่น ไม่เคยเข้าไปเดินเล่นในหมุ่มแมกไม้มันเลย นั่นก็เป็นเรื่อง

ของเขา

วินนี่เด็กคนเดียวในบ้านนั้นก็ไม่เคยออกไปที่นั่นเหมือนกัน แม้บางครั้งเธอจะขึ้นมออยู่ในรั้ว ขณะเอาท่อนไม้หวดระวีวเล่นไปพลางๆก็ตาม แต่เธอไม่เคยนึกอยากรู้อยากเห็นอะไรเกี่ยวกับป่านั้นเลย

อะไรก็ตามที่เป็นของคุณ มักจะไม่น่าสนใจ ต่อเมื่อมันไม่ใช่ในนั้นแหละ จึงชวนไฟใจ

ก็แล้วคงไม้แค่สอง-สามเอเคอร์จะมีอะไรน่าสนใจนักละ จะมีก็แต่ความครึ้มสลัวและลำแสงแดดที่ส่องลอดลงมา ผุ่งกระรอก วิหคนกกาமாகมาย บนพื้นดินลาดลาดเคลื่อนด้วยชั้นใบไม้ร่วงหนาที่บ ซึ้นและ และอะไรต่อมิอะไรที่รู้ๆกันอยู่ แต่ไม่น่าจะพึงใจเท่าใดนัก เป็นต้นว่า แมงมุม นามไหนด และหนอน แมลง สารพัด

อย่างไรก็ดี ในที่สุดก็ต้องนับว่าฝูงวานันแหละที่เป็นผู้รับผิดชอบความสันโดษของป่านี้ และพวกวัวซึ่งมีปรีชาญาณบางอย่างที่มันเองก็ไม่ฉลาดพอที่จะตระหนักรู้ว่ามันมีอยู่ ก็ต้องนับว่าฉลาดอย่างยิ่งทีเดียว เพราะหากมันเหยียบย่ำเบิกทางผ่านเข้าไปในป่าแทนที่จะอ้อมไป ผู้คนก็จะต้องใช้เส้นทางตามนั้นด้วย แล้วก็จะต้องสังเกตเห็นต้นแอชยักษ์ต้นหนึ่งที่ใจกลางป่า ถัดจากนั้นเขาก็จะสังเกตเห็นตาน้ำเล็กๆที่ผุดพุขึ้นมาระหว่างรากของมัน แม้ว่าจะมีกองกรวดหินดินทรายบดบังอยู่ก็ตาม และนั่นจะก่อความวิบัติมหาศาลถึงขนาดที่ทำให้โลกอันชราเหนื่อยล้านี้ ที่ไม่ว่าจะถูกครอบครองลึกลงไปถึงใจกลางซึ่งลุกเป็นไฟหรือไม่ก็ตาม จะต้องสู้เร่ราวกับแมลงปีกแข็งที่ถูกตรึงหมุดนั้นเทียบ

2

และแล้ว รุ่งอรุณของวันในสัปดาห์แรกของเดือนสิงหาคมวันนั้น
เม ทัก ลืมตาตื่นขึ้น แล้วนอนเหม่อมองหยากไย่บนเพดานห้อง
นั่งอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดนางก็พูดออกมาดัง ๆ

“พรุ่งนี้ลูก ๆ จะมาบ้านกันแล้วนะ”

สามีของเม ซึ่งนอนหงายอยู่ข้าง ๆ ไม่ขยับเขยื้อน รี้วรอย
ยับย่นสรว้อยเสรำคลีกลุมไอบหน้าของเขาในยามกลางวันเรียบคลาย
ลง เขากรนแผ่วเบา และหัววูบหนึ่งที่มีมุมปากของเขากระตุกขึ้น
เป็นรอยยิ้ม ทัก แทบจะไม่เคยยิ้มเลย เว้นแต่ยามหลับไหล

เมลุกขึ้นนั่งพลาถมองคูลเขาอย่างอดทน

“พรงนี้ลูลก ๆ จะมำบ้านกันแล้ว” นางพุดซำ ดงซันอีกนิต
ทักบิตกาย และรอยข้มันนั้นก็หายไป เขาลืมตาดงัน

“ทำมิต้องปลุกกันด้วยนะ” เขาถอนหายใจ “กำลังฝั้น
เรื่อนั้นอยู่พอดีเลย ฝั้นวำพวกรอยู่ในสวรรค์และไม่เคยได้ยิ
ชื่อทรีแก้ปมำก่อน”

เม ขมวดคิ้ว นางเป็นหญิงร่งอวบท้วม ไบหน้ากลมส่อเคำ
ฉลาดเฉลียว และนัยน์ตาสีน้ำตาลสงบนิ่ง

“ฝั้นไปก็ป่วยการ---” นางกล่าว “มันเปลี่ยนแปลงอะไร
ไม่ได้หรอก”

“แม็กก็พุดยงันทุกวัน” ทักบ่นพลาถพลิกกายหันหลังให้
“แต่ไอฝั้นเรองอะไรน้มนับงคับกันไม่ได้”

“ก็อาจจะจริง” เมพุด “แต่ถึงปำนนี้ก็น่ำจะชินแล้วนะ”

ทักส่งเสียงคราง

“พ่อจะลลับต่อละ” เขาพุด

“ไม่เอาละ” เมวำ “แม้วจะไปเออมำ แล้วลงไปหาพวเขาที่
ปำ”

“ไปหาใคร”

“ลูลก ๆ ใง ทัก ลูลชายของเรา แม้วจะจีมำลงไปหาพวเขา”

“อย่าทำยงันเลยน่ำ” ทักวำ

“แม้วรู้” เมพุด “แต่มันอดใจไม่ไหวนี้น่ำ ถึงยงันก็ตั้งสิบปี
มำแล้วตั้งแต่แม้วลงไปทรีแก้ปมำก่อน คงไม่มีใครจำได้ แม้วจะตรง
เขำปำดอนตะวันตคดินเลย จะไม่เขำไปในหมูบ้านหรือก ถึงมีใคร

เห็นก็จำไม่ได้ พวกเขาไม่เคยจำได้ ไช้ใหม่”

“งั้นก็แต่งตัวเข้าลิ” ทักพิมพ์พากับหมอน “พอจะหลับต่อ”

เม ทัก ลงจากเตียง แล้วเริ่มแต่งตัว กระโปรงชั้นในสามตัว กระโปรงชั้นนอกสีน้ำตาลสนิมเหล็กมีกระเป่าใบมึมหึมา เสื้อแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายเก่า ๆ ตัวหนึ่ง และผ้าคลุมไหล่ลูกไม้ถักผืนหนึ่ง ซึ่งนางห่มคลุมหน้าอก กัดตริ่งไว้ด้วยเข็มกัดโลหะสีคล้ำ เสียงแต่งตัวของนางคันทูทักเสียนเขาพูดขึ้นโดยไม่ต้องลืมตา

“กลางฤดูร้อนยังงี้ ไม่เห็นต้องเอาผ้าคลุมไหล่ไปด้วยเลย”

เม ไม่ใส่ใจคำทักท้วงนั้น นางกลับกล่าวว่า

“พอไม่เป็นไรไช้ใหม่ กว่าเราจะกลับมามากันก็สายพุงนี้โน่นแหละ”

ทักพลิกตัวมามองนางด้วยสีหน้าสร้อยเศร้า

“จะมีอะไรในโลกนี้เกิดขึ้นกับพ่อได้อีกเล่า”

“นั่นนะซี” เมว่า “แม่ก็คอยจะลืมเสียนเรื่อย”

“พ่อไม่ลืม” ทักพูด “ขอให้สนุกนะจ๊ะ”

ครูเดียวเขาก็หลับไปอีก

เมนั่งลงที่ขอบเตียงแล้วสวมรองเท้าบูตสีน้ำตาลหนึ่งซึ่งหนังนุ่มและบางด้วยความเก่าจนน่าฉงนว่าคงรูปอยู่ได้อย่างไร แล้วนางก็ลุกขึ้น หยิบกล่องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ กล่องหนึ่งจากโต๊ะวางอ่างล้างหน้าข้างเตียง คือกล่องดนตรีระบายสีเป็นลวดลายดอกกุหลาบ และดอกกลี๋ย่างงดงาม เป็นของสวยงามชิ้นเดียวที่เมมียู่และไม่เคยไปไหนโดยไม่เอาไปด้วย นิ้วของนางเลื่อนไปที่กุญแจไขลานตรงกันกล่อง แต่เมื่อเหลือบมองทักซึ่งกำลังหลับสนิท

นางก็ส่ายหัว ตบกลองไบน้อยเบาๆ ก่อนจะหย่อนมันลงกระเป๋ากะโปรง ทำยศูดนางก็คว่ำหมวกฟางสีน้ำเงินที่ปักหลุบดูและขอบลู่ยหมดแล้ว มาสวมกระซับจนถึงโบหู

ทว่าก่อนจะสวมหมวกนั้น นางแปรงผมหงอกสีน้ำตาลแล้วขมวดเป็นมวยไว้ที่ต้นคอ นางกระทำทั้งหมดนี้อย่างรวดเร็วและชำนาญ โดยไม่ได้เหลือบมองกระจกแม้แต่แวบเดียว เม ทักไม่ต้องใช้กระจก แม้จะมีอยู่บานหนึ่งเหนือแท่นวางอ่างล้างหน้า นางรู้ดีว่าจะมองเห็นอะไรในนั้น นางเลิกสนใจภาพของตัวเองในกระจกมาเนิ่นนาน เพราะเม ทักกับสามีของนาง รวมทั้งไมลส์ และเจสซีด้วย มีรูปร่างหน้าตาคงที่ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมาแปดสิบเจ็ดปีแล้ว

3

ตอนเที่ยงของวันเดียวกัน ในสัปดาห์แรกของเดือนสิงหาคมนั้น
วินนี่ ฟอสเตอร์ นั่งอยู่บนพื้นหญ้าแข็งๆ ด้านในของรั้ว พลังพุด
กับคางคกตัวใหญ่ที่นั่งอยู่บนถนนห่างออกไปสองสามหลา

“คอยดูนะ ฉันจะไปจริงๆ ด้วย อาจเป็นเจ้าพຽงนี้เลยก็ได้
ตอนที่ใครๆ ยังหลับอยู่”

เธอไม่รู้เหมือนกันว่าคางคกกำลังฟังอยู่หรือเปล่า วินนี่มี
เหตุผลพอจะเหมาเอาว่ามันไม่ได้ใส่ใจเธอเลย เธอออกมาที่ริมรั้ว
ในเวลาที่สำคัญที่สุดของวัน ซึ่งถ้าฟังตัวมันเองก็กำลังจะเดือด

พลาถอยู่แล้ว และปลั๊กก็เห็นคางคกตัวนั้น มันเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวที่เห็น นอกจากแมลงเล็ก ๆ ฝูงหนึ่งที่จับกลุ่มกันตอมหึ่งอยู่ในลมร้อนเหนือพื้นถนน วินนี่เจอก้อนกรวดสอง-สามก้อนตรงตีนรั้ว และเพราะไม่รู้จะทำอะไรแก้กุ่ม เธอก็เลยหยิบขึ้นมาก่อนหนึ่ง แล้วขว้างใส่คางคกตัวนั้น มันพลาดเป้าเหมือนที่คาด แต่เด็กหญิงก็เล่นสนุกไปด้วย โดยกะขว้างกรวดหินให้ผ่านแมลงฝูงนั้นก่อนถึงคางคก แต่ฝูงแมลงเล็ก ๆ กำลังบินหึ่งอย่างคลุ้มคลั่งเกินกว่าจะรู้ว่ามီးอะไรมารุกราน และเนื่องจากกรวดหินทุกก้อนพลาดเป้าหมด คางคกจึงยังคงนั่งทำหน้าที่มึงหึ่งอยู่เช่นนั้นโดยไม่ไหวติง มันอาจจะขุ่นเคือง หรือบางทีเพียงกำลังหลับอยู่เท่านั้น แต่ไม่ว่าจะอย่างไร มันก็ได้เหลือบแลเธอแม้เพียงแวบเดียว เมื่อก้อนกรวดหมด และเด็กหญิงทรุดกายลงนั่งปรับทุกข์กับมัน

“นี่นะ เจ้าคางคก” เธอพูดพลางเอื้อมมือลอดรั้วออกไป ทั่วถนนหญ้าด้านนอก “ฉันว่าฉันคงทนต่อไปไม่ไหวแล้วละ”

ขณะนั้นเอง หน้าต่างหน้าบ้านบานหนึ่งก็เปิดออก แล้วเสียงแหลม ๆ ของคุณชายของเธอก็แผดมา

“วินนี่เฟรด! อย่าไปนั่งบนหญ้าสกปรกนั้น เดี่ยวรองเท้ากูงเท้าก็เปื้อนหมดหรอก”

แล้วก็อีกเสียงหนึ่งซึ่งหนักแน่นกว่าก็เสริมมา---เสียงแม่ของเธอเอง

“เข้าบ้านได้แล้ว! วินนี่ เดี่ยวนี้เลย ร้อน ๆ ยังจ้อยู่ข้างนอก เดี่ยวก็เป็นลมไปหรอก อาหารกลางวันเสร็จแล้วด้วย”

“เห็นไหม” วินนี่พูดกับคางคก “นั่นแหละที่ฉันว่ามันเป็น

ยังงี้เรื่อยเลย นี่ถ้าฉันมีพี่น้องกับเขาบ้างสักคน พวกเขาคงไปตาม
 เผาคนอื่นกันบ้าง ฉันเบื่อกับที่จะถูกคุมขังงี้ ฉันอยากจะเป็นตัว
 ของตัวเอง อยากจะทำอะไรๆตามใจบ้าง”

เด็กหญิงแนบหน้าผากับลูกกรงรั้ว และหลังจากเสียบงัน
 ไปชั่วขณะก็พิมพ์คำตอบด้วยเสียงครุ่นคิด

“ก็ยังไม่แน่ใจว่าจะทำอะไรดี แต่มันต้องน่าสนใจ ต้องเป็น
 สิ่งที่คุณทำเองทั้งหมด ที่ทำให้โลกนี้เปลี่ยนไปบ้าง คงดีไม่น้อย
 ถ้าจะตั้งชื่อใหม่ เอาชื่อที่ไม่เปื่อยเพราะถูกเรียกบ่อยๆ บางทีฉัน
 จะต้องหาตัวอะไรมาเลี้ยงสักตัว อาจจะเป็นคางคกแก้วๆตัวโตๆ
 อย่างแกก็ได้ จะใส่ไว้ในกรงสวยๆ เอาหญ้าใส่ไว้เยอะๆ แล้ว---”

ถึงตอนนี้คางคกขยับตัว กะพริบตาปริบหนึ่ง มันเขยื้อน
 กล้ามเนื้อ แล้วพาร่างที่เหมือนก้อนโคลนหนักอึ้งกระโดดผลุง
 ห่างจากเด็กหญิงออกไปสอง-สามนิ้ว

“ฉันว่าแกทำถูกนะ” วินนี่พูด “ไม่จั้นแกก็จะเป็นเหมือน
 ฉันตอนนี้ ทำไมแกถึงจะต้องมาติดอยู่ในกรงด้วยล่ะ ไซ้ใหม่ ถ้า
 ฉันเป็นเหมือนแกได้คงดีกว่า ได้อยู่ในที่โล่งๆ ได้ตัดสินใจทำอะไร
 ต่ออะไรเอง แกรู้ไหม เขาไม่ยอมให้ฉันออกพ้นลานบ้านนี้ด้วยซ้ำ
 ฉันอยุ่ยังงี้ฉันคงไม่มีวันทำเรื่องสำคัญๆอะไรกะใครเขาได้หรอก
 ฉันว่าหนีไปเสียจะดีกว่า”

เธอหยุด แล้วเพ่งมองอย่างกระตือรือร้นไปที่คางคก ว่า-
 มันยอมรับความคิดบ๊องๆนี้หรือเปล่า แต่มันก็ไม่มีทีท่าว่าจะใส่
 ใจแม้แต่น้อย

“แกคิดว่าฉันไม่กล้าละซี ไซ้ใหม่” เธอพูดเป็นเชิงกล่าวหา

“แล้วจะได้เห็นกัน บางทีฉันจะทำตั้งแต่เช้าเลย ตอนที่ใครๆยังหลับอยู่”

“วินนี่” เสียงหนักแน่นเรียกมาจากหน้าต่างอีก

“มาแล้ว!” เธอร้องออกมาอย่างฉุนเฉียว แต่แล้วก็เสริมว่า

“เอ้อ---หนูไปเดี๋ยวนี้แหละค่ะแม่”

ประหนึ่งคางคกจะรู้ว่าบทสนทนาสิ้นสุดแล้ว มันกระโดดผลุงๆอย่างงุ่มง่ามไปทางป่า วินนี่เฝ้ามองมันจากไป

“โดดไปเลย เจ้าคางคก” เธอกล่าว “แล้วแกจะได้เห็น---รอให้เช้าก่อนเถอะ”

4

ยามตะวันตกดินของวันอันยาวนานวันเดียวกัน ชายแปลกหน้า คนหนึ่งเดินตามถนนจากหมู่บ้านมาหยุดที่หน้าประตูรั้วบ้านของพวกเขา ฟอสเตอร์ วินนี่ออกมาเล่นในลานบ้านอีกครั้ง คราวนี้ตั้งใจจะจับหิ่งห้อยให้ได้ และไม่ทันสังเกตเห็นชายคนนั้น

หลังจากเฝ้ามองเธออยู่ครู่หนึ่ง ชายผู้นั้นก็ทักขึ้น

“สวัสดีค่ะ!”

ชายแปลกหน้าซึ่งยืนอยู่ตรงนั้นเป็นคนร่างผอมสูง คางอันยาวของเขาเลือนหายไปในกลุ่มเคราบางๆ ที่ปล่อยไว้อย่างข-

ไปที แต่ชุดกางเกงและเสื้อนอกที่สวมนั้นเป็นสีเหลืองอ๋อยที่ดูเหมือนจะเปล่งแสงเรืองๆ ในยามสลัวเช่นนี้ มือข้างหนึ่งถือหมวกสีดำห้อยอยู่ และขณะที่วันนี้เดินเข้าไปหา เขาก็ยกมืออีกข้างขึ้นเสยผมสีเทาแห้งผากให้ดูเรียบขึ้น

“เอ้อ---หนู” เขาพูดเบาๆ “ออกมาจับหิ้งห้อยเล่นละซีไซ่ใหม่”

“ไซ่กะ” วินนี่ตอบ

“ดูน่าสนุกจังนะ ตอนหัวค่ำฤดูร้อนอย่างนี้” เขาพูดด้วยเสียงนุ่มนวล “น่าสนุกจริงๆ ฉันก็เคยเล่นแบบนี้ตอนอายุเท่าหนู แต่นั่นมันก็นานแสนนานมาแล้วละ”

เขาหัวเราะ พลังโบกนิ้วฟอมเรียวไปมาเหมือนจะดำหนิตนเองกลายๆ ร่างสูงๆ ของเขาเคลื่อนไหวมิได้หยุด ทำข้างหนึ่งเกาะเป็นจิ้งหะ ไหล่อีกข้างขยับไปมา ดูออกจะกระตุกๆ แข็งๆ ชอบกล แต่ขณะเดียวกันก็มีความสง่างามแบบหนึ่งแฝงอยู่ในท่าที เหมือนหุ่นกระบอกที่ถูกชักอย่างเชี่ยวชาญ อันที่จริงก็ดูเหมือนว่าตัวเขาแขวนลอยอยู่ตรงนั้นในท่ามกลางสนธยา

แม้วินนี่จะรู้สึกจิตใจชายแปลกหน้าผู้นี้ยังไม่ค่อย แต่จู่ๆ เธอก็แว่นึกถึงริบบิ้นดำแข็งกระด้างที่ติดไว้หน้าประตูกระท่อมตอนงานศพคุณตาของเธอ เด็กหญิงจมวดควี้แล้วมองใกล้เข้าไปอีก แต่เขาก็ยิ้มให้อย่างสมบูรณ์แบบ ทั้งนุ่มนวลและเป็นมิตร

“นี่บ้านหนูหรือจ๊ะ” ชายผู้นั้นถามขึ้น ตอนนั้นเขาเปลี่ยนทำเป็นยื่นกอดอกพิงประตูรั้ว “อีกประเดี๋ยวหนึ่งนะจ๊ะ” ชายผู้นั้นกล่าว “ฉันอยากจะคุยกับหนูก่อน หนูกับครอบครัวอยู่ที่นี้มา

นานแล้วหรือ”

“อ้อ----ค่ะ” วินนี่พูด “เราอยู่ที่นี้กันมาตลอดกาลเลย
แหละ”

“ตลอดกาล” ชายแปลกหน้าทวนคำอย่างครุ่นคิด
ถึงแม้ไม่ใช่คำถาม แต่วินนี่ก็อยากจะอธิบาย

“เอ้อ---จริงๆ แล้วก็ไม่ใช่ตลอดกาลหรอกค่ะ แต่นาน
เท่าๆกับที่มีผู้คนอยู่แถวนี้เขียวละ คุณยายของหนูเกิดที่นี่ ยาย
เล่าว่าเมื่อก่อนที่มีแต่ต้นไม้ เป็นป่าใหญ่บ่อเริ่มเลย แต่ตอนนี้
ถูกตัดเกือบหมดแล้ว ยกเว้นป่าเดียว”

“เข้าใจละ” ชายผู้นั้นพูดพลางยกมือลูบเครา “ฉันหนูก็
ต้องรู้จักทุกคน แล้วก็ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นแถวนี้ล่ะ”

“เอ้อ----ก็ไม่ถึงยังงั้นหรอกค่ะ” วินนี่พูด “อย่างน้อย
ลำพังตัวหนูเองก็ไม่รู้ทุกเรื่องหรอก ทำไมหรือคะ”

ชายแปลกหน้าเลิกคิ้ว

“เอ้อ---ฉันกำลังตามหาใครบางคนนะ---เป็นครอบครัว
หนึ่ง”

“หนูไม่ค่อยรู้จักใครหรอก” วินนี่บอกพลางยกไหล่ “แต่
บางทีพออาจจะรู้นะคะ คุณลองถามพ่อหนูดูก็ได้”

“ฉันจะลองดู” ชายคนนั้นบอก “ฉันต้องลองดูแน่”

ชั่วขณะนั้น ประตูบ้านก็เปิดออก และในแสงตะเกียงที่
สาดออกมาบนพื้นหญ้า ยายของวินนี่ก็ปรากฏกายขึ้น

“วินนี่เฟรด หนูพูดอยู่กับใครข้างนอกนั่นนะ”

“มีคนมาค่ะ ยาย” เด็กหญิงร้องบอก “เขาบอกว่ามาตาม

หาใครบางคน”

“อะไรกันล่ะ” หญิงชรากล่าว นางรั้งชายกระโปรงขึ้นแล้วเดินลงมาที่ประตู “หนูว่าเขาต้องการอะไรนะ”

ชายผู้อยู่อีกด้านหนึ่งของรั้ว โกงให้เล็กน้อย

“สวัสดิ์ครับ คุณนาย” เขาทักทาย “นำยินดีจังที่ได้เห็นคุณนายยังแข็งแรงขนาดนี้”

“ก็ทำไม่ฉันถึงไม่แข็งแรงล่ะ” หญิงชราย้อน พลังจ้องมองเขากลางแสงสว่างที่กำลังเลื่อนรางไป ชุดสีเหลืองของเขาดูเหมือนจะทำให้นางแปลกใจ และนางก็ชายตามองอย่างสงสัย

“เท่าที่จำได้ เราไม่เคยพบกันมาก่อน คุณเป็นใครกันล่ะ แล้วก็มาตามหาใคร”

ชายผู้นั้นมิได้ตอบคำถามเหล่านี้ แต่เขากลับเอ่ยขึ้นว่า

“สุภาพสตรีน้อย ๆ คนนี้บอกผมว่า คุณอยู่ที่นั่นมานานแล้ว ผมจึงคิดว่าคุณคงรู้จักทุกคนที่ผ่านมาแถวนี้”

หญิงชราส่ายหน้า

“ฉันไม่รู้จักทุกคนหรอก---” นางกล่าว “และไม่เห็นจะต้องรู้ด้วย แล้วฉันก็ไม่ชอบออกมายืนอยู่มีด ๆ นอกบ้าน คุยเรื่องอะไรแบบนี้กับคนแปลกหน้าด้วย วินนี่เฟรดก็เหมือนกัน--- เพราะฉะนั้น---”

นางชะงักคำพูด เพราะท่ามกลางสรรพสำเนียงยามย่ำค่ำของเหล่าจิ้งหรีดเรไรและเสียงสายไหวของแมกไม้ มีเสียงดนตรีแผ่ว ๆ พลั้วละล่องมาสู่พวกเขาอย่างประหลาดล้ำ ทั้งสามหันไปหาต้นเสียงทางป่า เป็นท่วงทำนองสั้น ๆ หงุ่หงิง กังวานหวาน

อยู่ชั่วครู่ก็หยุดลง

“คุณพระช่วย!” ยายของวินนี่อุทานออกมา เบิกตากว้าง
“ฉันว่าแล้วว่ามันจะต้องกลับมาอีก หลังจากผ่านไปตั้งสิบ ๆ ปี!”

หญิงชราบีบมืออันเหยียนเข้าด้วยกัน และลืมชายสวม-
ชุดเหลืองไปเสียดสนิท

“หนูได้ยินไหม วินนี่เฟรด นั่นแหละมันละ เสียงเพลงของ
พวกญาติยายเคยเล่าให้ฟังไง มันตั้งชั่วอายุคนมาแล้วมั้ง ตั้งแต่
ยายได้ยินครั้งสุดท้าย นี่เป็นครั้งแรกที่หนูได้ยินใช่ไหม เราไป
บอกพ่อหนูกันเถอะ”

นางคว้ามือวินนี่หันกลับเดินเข้าบ้าน

“เดี๋ยวก่อน” ชายที่ประตูร้องเรียก ตัวเขาดูแข็งเกร็ง และ
น้ำเสียงเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น “คุณบอกว่าเคยได้ยิน
เสียงเพลงนั้นมาก่อนใช่ไหม”

ทว่าก่อนที่เขาจะได้คำตอบ เสียงนั้นก็กังวานขึ้นอีกครั้ง
และทุกคนก็หยุดเงี่ยหูฟัง คราวนี้กังวานกรุ่นกริ่ง ฝ่าแฉ่วตาม-
ท่วงทำนองสั้น ๆ สามครั้ง ก่อนจะเลือนหายไป

“เสียงเหมือนกลองดนตรีเลย” วินนี่พูดขึ้น เมื่อเสียงนั้น
หยุดลง

“เหลวไหล---พวกญาติต่างหาก” ยายของเธอตอบอย่าง
ตื่นเต้น แล้วนางก็เอ่ยขึ้นกับชายผู้ยืนอยู่หน้าประตู “เห็นจะต้อง
ขอตัวก่อนละ”

นางเข่าคาลประตูรั้วอยู่ได้จุมกเขาเพื่อให้แน่ใจว่ามันลั่น
แน่นหนาดีแล้ว จากนั้นก็คว้ามือวินนี่อีกครั้งหนึ่ง จำอ้าวกลับเข้า

บ้านพลางปิดประตูตามหลังอย่างแน่นหนา

แต่ชายสวมชุดเหลืองยังคงยืนเคาะเท้าเป็นจังหวะอยู่คนเดียวบนถนนอีกเป็นนาน ขณะสายตาดำจับอยู่ที่ป่าแห่งนั้น และรอยแต่งแต้มสุดท้ายแห่งอัสตงละลายไปแล้ว สนธยาเดือนลับไปด้วย ขณะที่เขายังยืนอยู่ตรงนั้น ถึงแม้เศษเสี้ยวที่เหลือของมันจะยังอ้อยอิ่งอยู่กับทุกสรรพสิ่งที่มีสีสันรพีชิตจาง ก้อนกรวด ถนน คลุ้งฝุ่น เกร่างของตัวเอง และแปรเปลี่ยนให้ทั้งหมดทั้งปวงกลายเป็นสีน้ำเงินทึบทึม

แล้วฉันทร์ก็เยี่ยมฟ้า ชายผู้นั้นได้สติ พलगอนใจออกมาสีหน้าของเขาบ่งถึงความพึงพอใจอะไรบางอย่างแรงกล้า เขาบรรจงยกหมวกขึ้นสวม ท่ามกลางแสงจันทร์ นิ้วเรียวยาวของเขาดูงดงามและขาวโพลน จากนั้น เขาก็หันกลับลับหายไปตามถนนอันมืดสลัว

ขณะก้าวเดินไปนั้นชายแปลกหน้าก็ผิวปากออกมาแผ่วเบา เป็นท่วงทำนองสั้น ๆ ของเสียงเพลงที่แว่วมาจากราวป่าเพลงนั้น

5

รุ่งขึ้น วินนี่ตื่นแต่เช้าตรู่ ตะวันเพิ่งจะลึมตาบนขอบฟ้าตะวันออก บ้านก็เงียบสงัด แต่เด็กหญิงตระหนักรู้ว่า บางขณะของเมื่อคืนนี้ เธอตกลงใจว่าวันนี้จะยังไม่หนีออกจากบ้าน

‘แล้วอีกอย่าง---เราจะหนีไปไหนกันล่ะ’ เธอถามตัวเอง ‘ไม่มีที่ไหนสักแห่งที่เราอยากจะไปจริงๆ’

ทว่าอีกส่วนหนึ่งในหัวของเธอ ส่วนปกปิดที่มีความกลัว เป็นเจ้าเรือนมานานแล้วนั้น เธอรู้ดีว่ามีเหตุผลอีกอย่างหนึ่งซึ่ง ทำให้เธอยังอยู่บ้าน นั่นคือ เธอกลัวที่จะหนีไปคนเดียว

การพูดว่าจะลงมือกระทำเรื่องสลักสำคัญด้วยตัวคนเดียว นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เมื่อมีโอกาสจะทำขึ้นมาจริง ๆ มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตัวละครในนิยายที่เธอเคยอ่าน ดูเหมือนจะโลดดลากลออกไปโดยไม่ต้องคิดหรือสนใจอะไรทั้งสิ้น แต่ในชีวิตจริงนี้ โลกนี้เป็นแห่งหนอันเต็มไปด้วยอันตราย ใครต่อใครบอกเธออย่างนั้นเสมอ และเธอก็ไม่อาจจะเอาตัวรอดได้ถ้าปราศจากการคุ้มครอง พวกเขาพร่ำบอกเธออย่างนี้ไม่มีใครเคยพูดออกมาตรง ๆ เลยว่าเรื่องที่เธอตัวไม่รอดนั้นคืออะไร แต่เด็กหญิงไม่จำเป็นต้องถาม จินตนาการของเธอแต่งเรื่องสยองขวัญต่าง ๆ นานาให้เรียบร้อยแล้ว

กระนั้นก็น่าโมโหอยู่ดี ในการที่ต้องยอมรับว่าตัวเองกลัว และเมื่อนึกถึงคางคกขึ้นมาเธอก็ยังท้อแท้ขึ้นไปอีก จะทำยังไงดี ถ้าวันนั้นมันเกิดมานั่งอยู่ข้างรั้วอีก จะทำยังไงดีถ้ามันแอบหัวเราะเยาะ และคิดว่าเธอเป็นคนขี้กลัวตาขาว

เอาเถอะ เธอตัดสินใจ อย่างน้อยแอบออกไปในป่าตอนนี้ก็ได้ขึ้นมา ไปดูซิเผื่อจะพบว่าแท้จริงแล้วเสียงเพลงเมื่อคืนนี้มาจากไหน ยังไงก็ได้ทำอะไรสักอย่างละน่า เธอไม่เปิดโอกาสให้ตัวเองไตร่ตรองว่าการหนีออกไปเผชิญโลกแต่ลำพังนั้นเป็นเรื่องที่ต้องการความห้าวหาญยิ่งกว่านี้มากนัก เด็กหญิงเพียงแต่บอกตัวเองเป็นเชิงปลอบใจว่า

‘เอาละ ตอนอยู่ในป่า ถ้าเราตัดสินใจว่าจะไม่ยอมกลับมาอีก ก็แปลว่าเราหนีละ’

เธอจะเชื่ออย่างนี้ได้เพราะอยากเชื่ออยู่แล้ว และในที่สุด

เธอก็มีแต่ความเชื่อนี้แหละและเป็นเพื่อนแท้เหมือนอย่างเคย

เป็นยามเช้าที่อบอ้าวอีกวันหนึ่งซึ่งทั้งร้อนและอึดอัด ทว่าอากาศในป่าเย็นกว่า และอवलกลิ่นชื้นละมุน วินาทีเดินอย่างตื่นๆ ลอดกิ่งก้านกำยสลับซับซ้อนของแมกไม้เข้าไปไม่เกินกว่าสองนาทีก็นั่งดูจะผ่านไปอย่างเชื่องช้า เมื่อเธอนึกถนงขึ้นมาว่าเหตุใดจึงไม่เคยมาที่นี่ก่อนหน้านี้

‘สวยจังเลย’ เธอคิดด้วยความแปลกใจใหญ่หลวง

เพราะป่าเต็มไปด้วยแสงซึ่งแตกต่างจากแสงที่เธอเคยคุ้นอย่างสิ้นเชิง มีทั้งสีเขียว สีอำพัน และมีชีวิตสั้นไหวเป็นดอกดวงบนพื้นที่เหมือนบุเอาไว้ และแผ่ออกเป็นแถบริ้วแน่นหนาระหว่างลำต้นของหมูไม้ มีดอกไม้กระจัดที่เธอไม่รู้จัก ทั้งสีขาวและฟ้าอ่อนจางอย่างยิ่ง เถาไม้เลื้อยทอดพันยุ่งเหยิงสุดสายตา ท่อนซุงล้มอยู่ตรงโน้นตรงนี้ กิ่งๆ ผุพัง ทว่าดูอ่อนนุ่มด้วยหย่อมตะไคร่สีเขียวก้ำมะหยี่อ่อนหวาน

มีสัตว์นานาชนิดอยู่ทุกแห่งหน บรรยากาศระงมไปด้วยกิจกรรมยามเริ่มต้นวัน ดั่งแมลงต่างๆ คณานก ผีเสื้อกระรอก และมด และสรรพสิ่งที่มองไม่เห็นสุดคณานับ ทั้งหลายทั้งมวลนี้ล้วนอ่อนโยนและหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ไม่น่ากลัวเลยแม้แต่น้อย เธอมองเห็นด้วยความพึงใจว่า แม้แต่คางคกก็อยู่ที่นั่นด้วย มันนั่งนิ่งอยู่บนดอกไม้เดี่ยวๆ แทบจะมองไม่เห็น เพราะดูคล้ายเห็ด สักดอกมากกว่าสัตว์ตัวหนึ่ง มันกะพริบตาเมื่อเธอเดินเข้าใกล้ และการเคลื่อนไหวนั้นก็ทำให้มองเห็นมันทันที

“เห็นไหมล่ะ” เด็กหญิงอุทาน “ฉันบอกแกลแล้วว่าตอน-

“เขาจะออกมาที่นี่ก่อนเพื่อนเลย”

คางคกกะพริบตาอีกปริบหนึ่ง และผงกหัว หรือบางทีมันเพียงแต่กำลั๊กลิ้นแมลงสักตัวก็เป็นได้ แต่แล้วมันก็ดันตัวเองพ้นจากขอบตอไม้ อันตรธานไปในพงหญ้า

“มันต้องคอยคุณอยู่นู่นแน่ๆ” วินนี่รำพึง และรู้สึกดีใจยิ่งที่ออกมาที่นี่

เด็กหญิงเตร็ดเตร่อยู่เป็นเวลานาน มองดูทุกสิ่ง สดับฟังทุกอย่าง ภูมิใจที่ได้ลิ้มโลกอืดอืดรักรึ้นน่าเบื่อหน่ายภายนอก เธอฮัมเพลงออกมาเบาๆ แล้วตอนนี้ พยายามนึกถึงท่วงทำนองเพลงที่ได้ยินเมื่อคืนก่อน และแล้ว ช่างหน้าโน้น ในบริเวณที่แสงดูเหมือนจะสว่างขึ้น และพื้นดูเปิดโล่งกว่าเดิม มีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่

วินนี่หยุดทันทีพลางหมอบลง

“ถ้ามันเป็นพวกภูตจริงๆ ก็จะได้เห็นตัวกันละทีนี้” เธอคิด แม้สัญชาตญาณจะบอกให้หันหลังวิ่งหนี แต่เธอก็รู้สึกพึงใจที่ได้รู้ว่าความอยากรู้อยากเห็นของตัวเองแรงกล้ากว่า

“เราจะเข้าไปให้ใกล้เลย” เธอบอกตัวเอง “เข้าไปให้ใกล้พอที่จะเห็นตัวพวกมัน แล้วค่อยหันหลังวิ่งหนี”

ทว่าเมื่อเธอคลานใกล้เข้าไปหมอบอยู่หลังลำต้นไม้ร่วมครีမ်ต้นหนึ่งแล้วแอบมองออกไป เด็กหญิงก็ต้องอ้าปากค้าง และความคิดเรื่องวิ่งหนีทั้งหลายมลายไปสิ้น

มีลานโล่งอยู่ตรงหน้าเธอ ใจกลางลานนั้นพุดกษามหึมา ต้นหนึ่งเสียดยอดผาดเงื่อมตระหง่าน รากใหญ่หนาของมันขด

กายระกะระกะแหวดล้อมในรัศมีสิบฟุตรอบด้าน เด็กหนุ่มที่ดูเกือบจะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้วคนหนึ่งนั่งเอนกายพิงลำต้นพฤษชาติใหญ่ที่นอนอยู่ตามสบาย เขาช่างดูเปล่งปลั่งมั่งมีเหลือเกินจนถึงหัวใจวันนี้ไปครองได้ในบัดดล

เด็กหนุ่มมหัศจรรย์ผู้นี้ผอมเพรียว ผิวเกรียมแดด ผมสีน้ำตาลหยิกคดหนา สวมกางเกงขายาวเก่าเปื่อยลู่หลวมโพรงเสื้อสกปรก ทว่าดูหรูสง่าประหนึ่งเป็นเสื้อแพรหรือไหมก็ไม่ปาน สายโยงกางเกงสีเขียวคู่หนึ่งซึ่งดูจะเป็นเครื่องประดับมากกว่าจะใช้ประโยชน์ ดูเป็นสิ่งสะดุดตาสุดทำย เท้าของเขาเปล่าเปลือยและคืบกิ่งไม้ก้านหนึ่งไว้ระหว่างนิ้วเท้าโบทเล่นอย่างเกียจคร้านในท่านั่งเช่นนั้นใบหน้าของเขาแห่งนงเงยจับจ้องคาบไม้ครัมสูงลิบเบื้องบน แสงสีทองยามอรุณดูจะทอประกายสุกปลั่งอยู่รอบกาย ขณะที่แถบอันเรืองโรจน์กว่าทาบทาบนมมือเรียวสีน้ำตาลทั้งคู่และบนใบหน้าอยู่บัดนี้ ขณะมวลใบพฤษชาติโบทไหวเหนือศีรษะ

เด็กหนุ่มยกมือขึ้นดูใบหูอย่างเรื่อยเฉื่อย อ้าปากหาวพลางเหยียดกาย ยามเปลี่ยนอิริยาบถ เขาก็เบนความสนใจไปยังกอนกรวดที่อยู่ข้างตัวกองหนึ่ง ขณะที่วันนี้จ้องเขม็งแทบลืมหายใจ เขาก็ย้ายกอนกรวดเหล่านั้นออกทีละก้อน พื้นข้างใต้กอนกรวดเหล่านั้นเปียกเป็นประกาย เด็กหนุ่มยกหินก้อนสุดท้ายขึ้น และวันนี้ก็เห็นกระแสน้ำอ่อนๆ สายหนึ่งฉีดพุ่งขึ้นมา มันพุ่งขึ้นแล้วตกกลับคืนสู่พื้นประจุน้ำพุ เขาก็มลงจ่อปากดื่มน้ำพุน้อยนั้นโดยปราศจากส้อมเสีง จากนั้นก็ยันกายขึ้นนั่ง พलगยกแขนเสื้อเช็ดปาก ขณะทำดั่งนั้นเขาหันมาทางเด็กหญิง ทั้งสองสบตากัน

ทั้งคู่อึดจ้องกันอยู่เช่นนั้นครู่ใหญ่ เด็กหนุ่มยังยกแขนเสื้อ
 ค้างอยู่ริมฝีปาก ไม่มีใครเคลื่อนไหว ในที่สุดเขาก็ทิ้งแขนลง

“ออกมาเถอะ” เขาพูดพลางขมวดคิ้ว

วินนี่ยืนขึ้นด้วยความรู้สึกกระดากอาย และเพราะเหตุนั้น
 เธอจึงพุ่งเครื่องขึ้นมา

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะแอบดูเธอนะ” เธอยืนย่นขณะก้าวเข้า-
 ไปในลานโล่งนั้น “ฉันไม่รู้ว่ามีคนอยู่แถวนี้”

เด็กหนุ่มจ้องเขม็งขณะที่เธอเดินเข้าไปหา

“เธอมาทำอะไรที่นี่” เขาถามอย่างถมึงทึง

“ก็มันป่าของฉัน” วินนี่พูด รู้สึกแปลกใจในคำถามนั้น
 “ฉันเข้ามาได้ทุกเมื่อที่อยากจะมา ถึงจะไม่เคยเข้ามาที่นี่มาก่อน
 แต่ฉันจะมาเมื่อไหร่ก็ได้”

“อ้อ!---” เด็กหนุ่มอุทาน ท่าทางผ่อนคลายเป็นนิดหนึ่
 “เธอเป็นพวกฟอสเตอร์ละสิ ถ้างั้น”

“ฉันชื่อวินนี่” เธอบอก “เธอเป็นใครกันล่ะ”

“ผมคือ เจสตี ทัก--หวัดดี” เขาตอบแล้วยื่นมือข้างหนึ่ง
 ออกมา

วินนี่จับมือเขา พลังจ้องมองเด็กหนุ่ม เมื่อมองใกล้ๆ เขา
 ดูรูปงามขึ้นไปอีก

“เธออยู่แถวนี้หรือ” เธอตั้งสติได้ในที่สุด พลังปล่อยมือ
 เขาอย่างลังเล “ฉันไม่เคยเห็นเธอมาก่อนเลย เธอมาที่นี่บ่อยหรือ
 ไม่ควรมีใครเข้ามาที่นี่ เพราะมันเป็นป่าของเรา” แล้วเด็กหญิงก็
 เสริมขึ้นอย่างรวดเร็ว “แต่ถ้าเป็นเธอ มาที่นี่ก็ไม่เป็นไรหรอก ฉัน

หมายถึงว่า---สำหรับฉันแล้วไม่เป็นไรหรอก”

เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง

“เปล่า ผมไม่ได้อยู่แถวนี้ แล้วก็เปล่า ผมไม่ได้มาที่นี้บ่อย ๆ
แค่ผ่านมาเท่านั้น แล้วก็ขอบคุณ ผมดีใจที่เธอไม่ว่าอะไร”

“ดีแล้ว” วินนี่พูดลอย ๆ

เธออดหลังออกมา แล้วนั่งลงอย่างสงบเสงี่ยมในระยะห่าง
พอสมควร

“อ้อ---เธออายุเท่าไรแล้วล่ะ” เธอถามพลางชายตามองเขา

เกิดช่วงชะงักงันขึ้น ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้น

“เธออยากรู้ไปทำไมกัน”

“ฉันเพียงแต่นึกสงสัยขึ้นมาเท่านั้น” วินนี่พูด

“ก็ได้ ผมอายุหนึ่งร้อยกับอีกสี่ปีแล้ว” เด็กหนุ่มบอกเธอ
อย่างเคร่งขรึม

“ไม่เอาล่ะ ฉันพูดจริงๆนะ” เธอขึ้นกราน

“เอาละ” เขาพูด “ถ้าเธออยากจะรู้ให้ได้ละก็นะ ผมอายุ
สิบเจ็ด”

“สิบเจ็ดหรือ”

“ใช่”

“ว้า!” วินนี่ร้องอย่างสิ้นหวัง “สิบเจ็ด แก่จัง”

“จริงของเธอ” เขาพยักหน้าเห็นด้วย

วินนี่มีความรู้สึกว่าเขากำลังลอบหัวเราะเธออยู่ แต่สรุป
ว่ามันคงเป็นการหัวเราะแบบที่ดีก็แล้วกัน

“เธอแต่งงานแล้วยัง” เด็กหญิงถามต่อคราวนี้เด็กหนุ่มหัวเราะออกมาดังๆ

“ยัง ผมยังไม่ได้แต่งงาน แล้วเธอล่ะ” ถึงคราววินนี่หัวเราะบ้าง “ยังสิ” เธอพูด “ฉันเพิ่งสิบขวบ แต่จะสิบเอ็ดเร็ว ๆ นี้แล้ว” “ถึงตอนนั้นเธอน่าจะแต่งงานนะ” เด็กหนุ่มออกความเห็น วินนี่หัวเราะอีกครั้ง เอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง ทอดตามองเขาอย่างชื่นชม แล้วเธอก็ชะโงกไปที่น้ำพุน้อยๆ นั้น

“ดื่มได้ไหม” เธอถาม “ฉันหิวน้ำจังเลย”

สีหน้าของ เจสตี ทักเครื่องเครียดขึ้นมาทันใด

“ไม่---ไม่ได้นะ มัน---” เขาพูดละล้าละลัก “เธอต้องไม่ดื่มนะ---มันพุ่งขึ้นมาจากดิน---คงสกปรก”

แล้วเขาก็เริ่มเรียงก้อนกรวดเข้าที่อีกครั้ง

“แต่เธอดื่มเข้าไปมั้งแล้วนี่” วินนี่พูด

“ฮ้า! เธอเห็นด้วยหรือ” เขามองเธออย่างร้อนกร้อนใจ “เอ้อ ผม---ผมดื่มทุกอย่างแหละ ผมหมายถึงว่า ผมชินกับมันแล้วนะ แต่ไม่ดีสำหรับเธอหรอก”

“ทำไมล่ะ” วินนี่พูดพลางลุกขึ้นยืน “ถ้ามันอยู่ในป่านี้นั้น ก็ต้องเป็นสมบัติของฉันด้วยอยู่ดี ฉันอยากจะลองดื่มดูบ้าง คอแห้งจะเป็นผงแล้ว”

แล้วเด็กหญิงก็ตรงไปยังที่ซึ่งเขานั่งอยู่ จากนั้นก็คุกเข่าลงข้างกองกรวดกองนั้น

“เชื่อผมเถอะ วินนี่ ฟอสเตอร์” เจสตีขอร้อง “ซินดื่มน้ำนั้นเข้าไปเธอจะแย่ แขนงชาติที่ผมช่วยอะไรไม่ได้เลย ผมปล่อยให้

เธอดื่มไม่ได้หรอก”

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมถึงดื่มไม่ได้” วินนี่พูดอย่าง
ดีอริ้น “นี่ฉันคอแห้งขึ้นทุกนาทิจ้าแล้วนะ ถ้าเธอดื่มแล้วไม่เป็นอะไร
ฉันก็ไม่เป็นไร ถ้าพ่ออยู่ที่นี้ด้วย พ่อต้องยอมให้ฉันดื่มแน่ๆเลย”

“เธอคงไม่บอกพ่อเธอนะ---ใช่ไหม” เจสตีพูด ไบหน้า
คล้ำแดงของเขาแปรเป็นซีดเผือด เขาผุดลุกขึ้นยืนแล้วยกเท้า
เปล่าเปลือยข้างหนึ่งเหยียบกองกรวดนั้นไว้อย่างมั่นคง

“นี่ก็แล้วว่ มันต้องเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นจนได้ ไม่ช้าก็เร็ว
ผมจะทำยังไงดีล่ะทีนี้”

ขณะที่เด็กหนุ่มร่ำพันออกมา ก็มีเสียงสวบสาบระหว่าง
หมุ่ไม้ แล้วเสียงหนึ่งก็ร้องขึ้น

“เจสตี!”

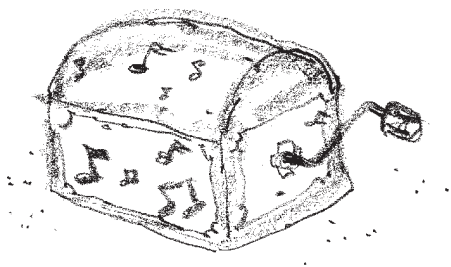
“ขอบคุณพระเจ้า!” เจสตีอุทาน พองแก้มเป่าลมออกมา
อย่างโล่งใจ

“แม่กับไมลส์มาแล้ว พวกเขาคงรู้ว่าควรจะทำยังไงดี”

แม่นเหมือนปากว่า หญิงร่างอวบท้วมท่าทางใจดีคนหนึ่ง
ปรากฏกายขึ้น นางจูงม้าอ้วนๆมาด้วยตัวหนึ่ง เคียงข้างนางคือ
ชายหนุ่มรูปงามเกือบเท่าเจสตี เม ทักกับลูกชายคนโตของนาง
นั่นเอง ทันทีที่นางมองเห็นทั้งสองคน ขณะที่เจสตียื่นเหยียบ
ก้อนกรวดอยู่ด้วยเท้าข้างหนึ่งและวินนี่คุกเข่าอยู่ข้างๆนั้น นางก็
ดูจะเข้าใจสถานการณ์ในบัดดล

นางยกมือขึ้นกุมอก กำแน่นอยู่ที่เข็มกลัดโลหะเก่าแก่ที่
ตรึงผ้าคลุมไหล่เข้าด้วยกันสีหน้าหม่นหมอง

“ลูกเอ๋ย” เธอพูด “เกิดขึ้นจนได้---ในที่สุดเรื่องเลวร้าย
กว่าเดิมก็เกิดขึ้นกับเราจนได้”

6

ภายหลังเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ วินนี่รู้สึกประหนึ่งว่าช่วงเวลาสอง-สามนาทีก่อนหน้านั้นเป็นเพียงภาพพรำเลื่อน ตอนแรกเธอกำลังคุกเข่าอยู่บนพื้นและยื่นกรานจะต็มน้ำพูนั่นให้ได้ ต่อมาสิ่งที่รู้ก็คือถูกจับเหวี่ยงตัวลอย ตื่นตระหนกจนอ้าปากค้าง แล้วก็พบว่าตัวเองกำลังนั่งคร่อมอยู่บนหลังม้าชราอ้วนๆตัวนั้น โดยมีไมล์ส์กับเจสซี่วิ่งเหยาะๆขนาบข้าง ขณะที่เมววิ่งหอบฮักๆดิ่งบังเหียนอยู่ข้างหน้า

บ่อยครั้งที่วินนี่ถูกครอบงำด้วยนิมิตต่าง ๆ นานาว่า เมื่อ

ถูกลักพาตัวแล้วจะเกิดอะไรขึ้นแก่ตัวเองบ้าง แต่ภาพนิมิตเหล่านั้นไม่มีอะไรเหมือนอย่างนี้เลย นั่นคือผู้ลักพาตัวนั้นตระหนกพอๆ กับตัวเธอเอง เธอมักจะวาดภาพชายฉกรรจ์หนวดเคราดกดำ รูปร่างกำยำกลุ่มหนึ่งโยนเธอใส่ผ้าใบผืนใหญ่ ม้วนเอาไว้แล้วแบกไปเหมือนกระสอบมันฝรั่ง ขณะที่เธอร้องขอความกรุณาไม่ขาดปาก แต่นี่กลับเป็นพวกเขา เม ทัก กับไมลส์ และเจสซี่ที่กำลังเป็นฝ่ายวิงวอนร้องอยู่

“หนูจ๋า---หนูน้อยคนดีไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ” เม ทัก ตะโกนบอกขณะพยายามวิ่งไปข้างหน้า

“เรา---เราไม่ทำร้ายหนูหรอก---เป็นตายยังไงก็ไม่”

“ถ้าเธอร้อง หรือทำอะไรลงไป” เสียงเจสซี่ดังขึ้น “อาจมีใครได้ยิน นั่นมันเสียงเกินไป”

และไมลส์ก็พูดขึ้นว่า

“แล้วเราจะอธิบายให้ฟัง รอให้ไปไกลพอเสียก่อน”

ตัววินนี่เองกลับพูดไม่ออก เธอเกาะติดอยู่กับอาน และยอมรับความจริงอันน่าประหลาดใจที่ว่า ถึงแม้หัวใจจะเต้นระทึก และกระดูกสันหลังเหมือนท่อที่มีน้ำเย็นเยือกกำลังไหลผ่าน แต่ข้างในหัวกลับสงบอย่างยิ่ง ความคิดนานาที่มีได้เชื่อมโยงกันเลยกทยอยผ่านเข้ามาที่ละเรื่อง ประหนึ่งว่ามันเข้าแถวรออยู่กระนั้น

‘ขึ้นมาที่นี่มันรู้สึกยังไงนี่เอง ยังไงวันนี้ฉันก็จะหนีออกจากบ้านอยู่แล้วนี่นา ที่บ้านจะว่ายังไงกันมันนะ ถ้าฉันไม่อยู่ที่โต๊ะอาหารเช้า อยากให้คางคกเห็นเราตอนนี้จัง ผู้หญิงคนนั้นวิตกกังวลเรื่องฉัน ไมลส์สูงกว่าเจสซีนิดหนึ่ง ต้องหมอบลงถ้าไม่

อยากให้งิ้งไม้ข้างหน้าฟาดตกมา’

บัดนี้พวกเขามาถึงชายป่าแล้ว โดยไม่มีทีท่าว่าจะราศีต่ำลงเลย ถนนตรงที่หักมุมตัดข้ามท้องทุ่งอยู่เบื้องหน้านี้เอง เห็นเป็นสี่ขาจ้ำท่ามกลางแสงแดด และคนที่ยืนอยู่บนถนนก็คือชายสวมชุดเหลืองคนเมื่อคืนนั่นเอง หมวกสีดำใบนั้นยังคงสวมอยู่บนศีรษะ

เมื่อเห็นว่าเป็นชายคนนั้น และมองเห็นความแปลกใจบนสีหน้าของเขา อีกทั้งมีทางเลือกเสนอให้ในบัดดล จิตใจของวินนี่กลับว่างเปล่าอย่างพิลึกพิลั่น แทนที่จะร้องขอความช่วยเหลือ วินนี่กลับเพียงแต่เบิ่งตามองชายสวมชุดเหลือง ขณะที่ทั้งกลุ่มเร่งร้อนผ่านตรงที่เขายืนอยู่ไป เม ทักเป็นคนเดียวที่เอ่ยปากพูดในสิ่งเดียวที่นางพอจะนึกออกคือ

“กำลังสอน วิธีขี่ม้าให้แม่หนูอยู่นะคุณ”

ตอนนั้นเองที่วินนี่รู้สึกว่าจะแสบร็อง ทำท่าขู้นิ้วหรือทำอะไรบางอย่าง แต่พอนึกได้ ชายสวมชุดเหลืองก็คล้อยหลังไปแล้ว อีกอย่างหนึ่งเธอกลัวจะพลัดตกจากอาน ไม่กล้าเหยียวหลัง กลัวจะตกม้า ชั่ววูบเดียวก็สาบสูญไปแล้ว พวกเขาขึ้นเนินเขา และลงเขาอีกด้านหนึ่ง โอกาสหลุดลอยไปแล้ว

หลังจากนั้นอีกสอง-สามนาที พวกเขา ก็ผ่านไปตามถนนมุ่งสู่บริเวณซึ่งฟากซ้ายมีลำธารตื้น ๆ สายหนึ่งไหลเอื่อยโอบล้อมอยู่ใกล้ ๆ ครั้นด้วยร่มเงาของดงต้นไม้โล้ว และพุ่มไม้หนา

“หยุด!” เม ร้องบอก “เราจะหยุดกันตรงนี้”

ไมลส์กับเจสซี่ช่วยบังเหียนม้า ดึงมันหยุดอย่างกะทันหัน

จนเกือบจะเหวียงวินนี่ลอยข้ามหัวไป

“อุ้มแม่หนูที่นำสงสารลงมา” เมพูดหอบ ๆ ออกกระเพื่อมขึ้นลง “เราจะไปพักเหนื่อยกันริมน้ำ และอธิบายเรื่องราวให้ชัดเจนก่อนจะไปต่อ”

แต่หลังจากที่พวกเขาโซซัดโซเซกันไปถึงริมฝั่งลำธารสายนั้น คำอธิบายช่างหลุดออกมาอย่างยากเย็นเหลือเกิน เมดูพิทักษ์พิพวน ส่วนไมลส์กับเจสสิก็กระสับกระส่าย เหลือบมองผู้เป็นแม่อย่างอึดอัด ไม่มีใครรู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร ฝ่ายวินนี่เอง เมื่อการวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตสิ้นสุดลง เธอก็เริ่มเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น และเมื่อเข้าใจเรื่อง คอหอยของเธอก็ตีบตันขึ้นมา ริมฝีปากแห้งเหมือนกระดาษ นี่ไม่ใช่ภาพนิมิต แต่เป็นเรื่องจริง คนแปลกหน้ากำลังลักพาตัวเธอ พวกเขาอาจทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น เธออาจจะไม่มีวันได้เห็นหน้าพ่อแม่อีก และเมื่อคิดถึงแม่ เด็กหญิงก็เห็นว่าตัวเองช่างกระจ้อยร่อย อ่อนแอ และไร้ที่พึ่งกระไรปานนั้น แล้วเธอก็ปล่อยโฮออกมาด้วยความคับแค้นใจและหวาดกลัว ใบหน้ากลมบ่อมของ เม ทัก ข่นเป็นริ้วรอยด้วยความตระหนกตกใจ

“โธ่! คุณพระช่วย อัย่ร้องให้ อัย่ร้องไห้นะจ๊ะหนู” นางวิงวอน “เราไม่ใช่ผู้ร้ายนะ ไม่ใช่จริงๆ เราต้องเอาตัวหนูมา หนูจะรู้เดี๋ยวนี้แหละว่าทำไม แล้วเราจะพาหนูกลับพຽ່ງนี้ เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันทัญญา”

พอเมพูดว่า ‘พຽ່ງนี้’ เสียงสะอึกสะอื้นของวินนี่ก็เปลี่ยนเป็นครางฮือ ๆ พຽ່ງนี้! มันเหมือนกับมีคนบอกว่าจะถูกกักตัวไว้ตลอดกาล เธออยากกลับบ้านเดี๋ยวนี้ทันที รีบกลับสู่ความ-

ปลอดภัยภายในรั้ว และเสียงแม็ร้องเรียกจากหน้าต่าง เมเอ็อมมือ
มาหา แต่เด็กหญิงเบ็ียงกายหนี ยกมือปิดหน้าร้องไห้ไม่หยุด

“แ่ยจริงๆ” เจสตีโพล่งขึ้นมา “แม่ทำอะไรซักอย่างไม่ได้
เธอ หนูน้อยน่าสงสารเอ๊ย”

“เราน่าจะมีแผนให้ดีกว่านั้นะ” ไมลส์พูด

“นั่นก็จริง” เมพูดอย่างอัปจน “พระเป็นเจ้ารู้ว่ามิเวลาพอ
ที่จะคิดหาขึ้นมาสักแผนหนึ่ง และเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว
ก่อนหน้านั้นพวกเราโชคดีชะมัด แต่ไม่เคยคิดเลยว่าจะเป็นแค่เด็ก
คนหนึ่ง”

นางล้วงลงไปใ้ในกระเป๋ากระโปรงอย่างมิได้ตั้งใจ หยิบกล่อง
ดนตรีใบนั้นออกมา โดยมิทันคิด นางไขลานด้วยนิ้วอันสั้นเทา

เมื่อท่วงทำนองกรุ่งกรังสั้นๆนั้นเริ่มต้น เสียงสะอึกสะอื้น
ของวินนี่ก็เบาลง เธอยืนอยู่ริมถ้ำธาร มือยังคงปิดหน้าขณะเงี่ยหู
ฟัง ไซ้แล้ว--นี่มันเพลงเดียวกับที่เธอได้ยินเมื่อคืนก่อน เพลง
นั้นทำให้เด็กหญิงสงบลง ประหนึ่งสายริบบิ้นที่เชื่อมโยงเธอเข้า-
กับสิ่งซึ่งคุ้นเคย

“เมื่อกลับบ้านแล้ว ฉันจะบอกยายว่ามันไม่ใช่เพลงของภูต
หรือก’ เธอคิดพลางเช็ดหน้าด้วยอุ้งมือเปียกน้ำตา แล้วหันไปทาง
เม

“นั่นเป็นเพลงที่หนูได้ยินเมื่อคืนนี้กะ” เธอตั้งสติระหว่าง
สูดจุมุกบรรเทาอาการคัดจุมุก “ตอนที่อยู่ในลานบ้าน ยายของ
หนูบอกว่านั้นเป็นเพลงของพวกภูต”

“ไม่ใช่หรือก หนู” เมพูด จ้องมองเด็กหญิงอย่างมีความ-

หวัง “กล่องดนตรีของฉันเองแหละจ๊ะ ฉันไม่คิดว่าจะมีใครได้ยิน”

นางยื่นกล่องดนตรีให้วินนี่

“หนูอยากดูไหมล่ะจ๊ะ”

“สวยจัง” วินนี่รับกล่องใบน้อยมาพลิกดู คุญแจไขลานยังคงหมุนอยู่ แต่ค่อยๆ ซ้ำลงทุกที ท่วงทำนองเริ่มสะดุด ต่อมาเสียงตัวโน้ตก็สะเปะสะปะ แล้วก็หยุดลง

“ไขลานอีกสิ ถ้าหนูอยากฟัง” เมบอก “ตามเข็มนาฬิกา นะจ๊ะ”

วินนี่หมุนคุญแจ มันลั่นคลิกแผ่วเบา และแล้ว หลังจากหมุนอีกหลายรอบ เสียงดนตรีก็เริ่มกังวานขึ้นอีกครั้ง สดใสร่าเริง เพราะเฟิงไขลานใหม่ คนที่ครอบครองสิ่งของแบบนี้จะเป็นคนโหดร้ายไปไม่ได้ วินนี่สำรวจดูลวดลายจิตรของดอกกุหลาบและลิลลี่หุบเขา แล้วยิ้มทั้งน้ำตา

“สวยจังค่ะ” เธอพูดซ้ำ พลางส่งคืนให้เม

กล่องดนตรีคลายลานหมดแล้ว ไมลส์ดึงผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋ากางเกงหลังออกมาเช็ดเหงื่อบนใบหน้า ส่วนเมนั่งแหมะลงบนหินก้อนหนึ่งแล้วถอดหมวกฟางสีน้ำเงินออกมาพัดให้ตนเอง

“ฟังนี่นะ วินนี่ ฟอสเตอร์” เจสตีพูด “พวกเราเป็นเพื่อน --- เป็นเพื่อนจริงๆ แต่เธอต้องช่วยเรา --- มานั่งนี่สิ แล้วเราจะพยายามเล่าให้ฟังว่าทำไม”

ต่อจากนี้ โปรดอ่านในหนังสือ

เกี่ยวกับผู้เขียน

นาตาลี แบ็บบิตต์ เกิดที่เมืองเคย์ตัน มลรัฐโอไฮโอ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ.1932 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ด้านศิลปะ จากสมาชิคอลเลจ เมือง นอร์ธแฮมตัน มลรัฐแมสซาชูเซตต์ เป็นอาจารย์สอนวิชาการเขียนวรรณกรรมเยาวชน และวาดภาพประกอบ

ผลงานวรรณกรรมเยาวชนหลายเรื่องได้รับรางวัลระดับนานาชาติ อาทิ 'คริสโตเฟอร์ ออวอร์ด' ปี ค.ศ.1976 รางวัล 'จอร์จ จี. สโตนเซ็นเตอร์ ซิลเดิร์น บู้คส์ อวอร์ด' ปี ค.ศ.1979

นอกจากเขียนเรื่องและวาดภาพประกอบเองแล้ว นาตาลี แบ็บบิตต์ ยังมีผลงานวาดภาพประกอบหนังสือวรรณกรรมเยาวชนที่สามของเธอเขียนเรื่อง และเขียนภาพประกอบให้หนังสือบทกวีของ วาเลรี เว็ร จำนวน 6 เล่ม อีกด้วย

นาตาลี แบ็บบิตต์ เป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ เรื่องของเธอไม่เหมือนใคร มีอารมณ์ขันที่ไม่เกินเลย ขอบเขต แก่นเรื่องก็ไม่ซ้ำกับเรื่องของผู้ใด สารที่เธอส่งถึงผู้อ่านซึ่งเป็นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ไม่ใช่บทเรียนทางศีลธรรมจรรยาอย่างที่ยึดกันทั่วไปในแนววรรณกรรมเยาวชน แต่เป็นปรัชญาชีวิตที่มีลักษณะเปิดกว้างสำหรับบุคคลทั่วไป เธอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของมนุษย์ความจำเป็นของมนุษย์และการที่มนุษย์ชอบทำเรื่องแปลก ๆ

เรื่อง 'ซั่วนิรันดร์' นี้ เป็นผลงานชิ้นเอกของนาตาลี แบ็บบิตต์ กล่าวถึงความหมาย และตำแหน่งแห่งที่ของความตายในสากลจักรวาลแห่งสรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย แต่ทว่าเธอนำเสนอแก่นเรื่องนี้

ได้ และนุ่มนวล ตัวละครของเธอ (รวมทั้งเรื่องราวอันเสียดแทงจิตใจซึ่งน่า
เชื่อว่าเป็นไปได้เหล่านั้น) จึงมีค่า และมีความหมาย

นาตาลี แบ็บบิตต์ เคยเขียนไว้ว่า

“แรงกระตุ้นประการแรกที่ทำให้ข้าพเจ้าแต่งหนังสือก็คือ ความ
หลงใหลภาษาอังกฤษ ประการที่สอง คือ มนต์เสน่ห์ของการที่ความเป็นจริง
อย่างใดอย่างหนึ่งนั้นสามารถมีได้หลายโฉมหน้า เมื่อมองผ่านแว่นกรอง
แสงของแต่ละบุคคล ตามแต่อคติ ประสบการณ์ ความคาดหวัง และหรือ
ทัศนคติของบุคคลนั้น ๆ แม้จะมีผู้จัดให้ข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่มนักเขียนเรื่องแนว
จินตนาการเหนือจริง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเขียนเรื่องมหัศจรรย์ในดินแดน
เทวดานางฟ้า อย่างที่โทลเคียน (J.R.Tolkien) ให้คำนิยาม ข้าพเจ้าสนใจ
มองความเป็นจริงที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ประการใดประการหนึ่งโดยอาศัยแว่น
กรองแสงส่องหา ‘จินตนาการเหนือจริง’ เท่านั้น เรื่องของข้าพเจ้าส่วนใหญ่
กล่าวถึงมนุษย์ สิ่งที่สะท้อนผ่านแว่นกรองแสง และจินตนาการเหนือจริง
ของมนุษย์ ซึ่งมีต่อความเป็นจริงทั้งปวงของเขานั้น”

เกี่ยวกับผู้แปล

สุริยฉัตร ชัยมงคล เกิดที่กรุงเทพฯ เมื่อปีพ.ศ.2499 เรียนหนังสือชั้นประถม และมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล เคยศึกษาในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เริ่มทำงานแปลครั้งแรกที่สำนักพิมพ์สี่เกลอ ระหว่างปี พ.ศ.2525-พ.ศ.2528 หลังจากนั้นก็เป็นนักแปลอิสระเรื่อยมา

มีผลงานแปลเรื่องสำคัญ ๆ อาทิ มหาเทพยโอดิสซีย์ (ODYSSEY) ของ โฮเมอร์ / ผู้ครองฟ้า (MYTHOLOGY) ของอีดิธ แฮมิลตัน / วอลเดน (WALDEN) ของเฮนรี เดวิด ธอโร / รุไบยัต ของโอมาร์ คัยยัม / ของขวัญ จากดวงดาว (GIFT FROM ACABAR) ของ อ็อก แมนดิโน้ และ บัดดี้ เคียงงานเขียนรวมบทกวีชื่อ ‘พันธนาการดอกไม้’ (พ.ศ.2528) ฯลฯ

สุริยฉัตร ชัยมงคล เสียชีวิตเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ.2542 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ผลงานหลังสุดคือ งานแปลจากต้นฉบับของ คาลิล ยิบราน 2 เรื่อง ชื่อ ‘เพลงฝันรัตติกาล’ และ ‘ผู้เบิกทาง’ กับงานเขียนร้อยกรองชื่อ ‘มังกูฏดอกไม้’ ซึ่งจะพิมพ์ในไม่ช้า รวมทั้งงานแปลเรื่องอื่นๆที่เคยพิมพ์มาก่อน

เป็นการยากที่จะบอกว่า
หนังสือของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
ดีอย่างไร
ดีมากแค่ไหน
สมควรซื้ออ่านและซื้อเก็บไว้เพียงใด
แต่ถ้าท่านมีลูก หลาน หลาน
ในภายหน้า ลูกหลาน หลานโหลนของท่าน
จะระลึกถึงท่านด้วยสำนึกขอบพระคุณ
หากพวกเขาได้อ่านหนังสือของสำนักพิมพ์นี้
ที่ท่านซื้อเก็บไว้เป็นสมบัติ เป็นมรดกตกทอด

เราได้ทำหนังสือให้ท่านอ่านเพียงวันนี้
เดือนนี้ หรือปีนี้ แต่หวังจะให้อยู่นาน
มิใช่ในชั่วเวลาสิบปี ยี่สิบปี หรือห้าสิบปี
ทว่าอยากให้อยู่ถึงร้อยปีหรือกว่านั้น
เหมือนวรรณกรรมและหนังสือดี ๆ ทั้งหมด
ที่มักจะอยู่ในความทรงจำของผู้อ่าน
สืบทอดต่อกันรุ่นแล้วรุ่นเล่า
จดจำกันสืบไปมิรู้เสื่อม
ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด
หนังสือทุกเล่มของสำนักพิมพ์นี้ก็เช่นกัน
เราเชื่อเสมอมาว่า
การทำหนังสือดี ก็เหมือนหนึ่งสร้างโบสถ์วิหาร

ชมรมหนังสือดี

คือแหล่งรวมของสำนักพิมพ์ที่ผลิตหนังสือดี

อาทิ สำนักพิมพ์ผีเสื้อ สำนักพิมพ์กระรต

สำนักพิมพ์ดอกไม้ สำนักพิมพ์หมายเลขห้า

สำนักพิมพ์หนังสือเยาวชน สำนักพิมพ์ห้องสมุด

และสำนักพิมพ์หนังสือเล่มเล็ก

สำนักพิมพ์เหล่านี้เป็นเครื่องหมายการพิมพ์

ของบริษัทสำนักพิมพ์ผีเสื้อจำกัด

จัดพิมพ์หนังสืออย่างประณีต ทั้งรูปแบบ เนื้อหา

งานบรรณาธิการ และวิธีการผลิตทุกขั้นตอน

คุณภาพทัดเทียมกับหนังสือที่พิมพ์จากต่างประเทศ

หรืออาจจะดีกว่าในบางกรณี

แต่จำหน่ายในราคาถูกที่สุดสำหรับคุณภาพระดับนี้

หนังสือแต่ละเล่มจะมีอายุทนนานหลายสิบปี

หรืออาจจะอยู่ได้ถึงร้อยปีโดยไม่หลุดเป็นแผ่น ๆ

ถ้าเก็บรักษาในสภาพอากาศดี

เราได้ปรารถนาความร่ำรวยจากการทำหนังสือขาย

นอกจากหวังฝากผลงานไว้ให้นักอ่านที่รักหนังสือ

และมี 'รสนิยม' ในหนังสือทำนองเดียวกัน

เราจึงผลิตหนังสือทุกเล่มอย่างทุ่มเท ด้วยชีวิต จิตใจ และวิญญาณ

ติดต่อขอรายชื่อหนังสือดีและข่าวสารชมรมหนังสือดีได้ที่

ชมรมหนังสือดี ณ อาคารหมายเลขห้า

5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110

(โปรดแนบแสตมป์ค่าจัดส่ง 10 บาท พร้อมแจ้งชื่อและที่อยู่ไปด้วย)

ร้านจำหน่ายหนังสือ โปรดติดต่อที่ บริษัท ดวงกลมสมัยจำกัด

90/21-25 ถนนราชปรารภ มุมมัทกะสัน หน้าโรงพยาบาลนครโอเอ. พญาไท

กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 245-5586, 247-1030 โทรสาร 247-1033

หนังสือนี้พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ที่ฟอกสีแต่น้อย
มีคุณสมบัติดูดซับแสงดี ปริมาณการสะท้อนแสงน้อย
เพื่อมิให้เกิดผลร้ายต่อสายตาของผู้อ่าน
อย่างไรก็ตาม ไม่ควรอ่านหนังสือกลางแสงจ้า
หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือภายใต้แสงแดดจัด
และไม่ควรอ่านหนังสือในสถานที่มืดสว่างไม่เพียงพอ
งดเว้นการอ่านหนังสือขณะมีลมพัดแรง
เพื่อป้องกันดวงตาและถนอมสายตา

หนังสือนี้เข้าเล่มด้วยระบบเย็บกึ่ง(ร้อยเส้นด้าย)และไสกาว
เพื่อให้รูปเล่มแข็งแรงมั่นคงโดยไม่หลุดเป็นแผ่น ๆ
ตลอดระยะเวลายาวนาน ไม่ต่ำกว่า 50 ปี
หากหนังสือเล่มนี้มีหน้ากระดาษหลุดจากเล่มเป็นแผ่น ๆ
เนื่องจากมีได้เย็บกึ่ง โปรดส่งไปเปลี่ยนที่สำนักพิมพ์ผีเสื้อ
นอกจากจะได้รับเล่มใหม่โดยไม่ต้องเสียค่าส่งแล้ว
สำนักพิมพ์ผีเสื้อยินดีมอบหนังสือเล่มอื่น ๆ ให้อีก 10 เล่ม

ในกรณีที่หนังสือเล่มใดไม่ได้มาตรฐานของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน เลขหน้าสับสน หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ผีเสื้อยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้
และจะมอบของตอบแทนให้พร้อมกับหนังสือใหม่ด้วย
เพื่อเป็นการขออภัยและขอบคุณ

ผู้อ่านที่ประสงค์จะสนับสนุน UNICEF
(ยูนิเซฟ : องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ)
เพื่อช่วยเหลือโครงการในประเทศไทย
ติดต่อได้ที่
19 ถนนพระอาทิตย์ กรุงเทพฯ 10200
โทรศัพท์ (02)280-5931 โทรสาร (02)281-6033

ศิริราชมูลนิธิ

ดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยยากไร้
ของโรงพยาบาลศิริราช

บริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และตัวคุณเอง
ติดต่อได้ที่

โทรศัพท์ (02)412-2009, 419-7658, 419-7659
โทรสาร 419-8514

